



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πρώτη τοῦ Μάρτη,
μηνὸς ἀντάρτη.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ὀγδονταένα,
Πρεσβευτῶν κιαλάρω μούτρα ξυνισμένα.

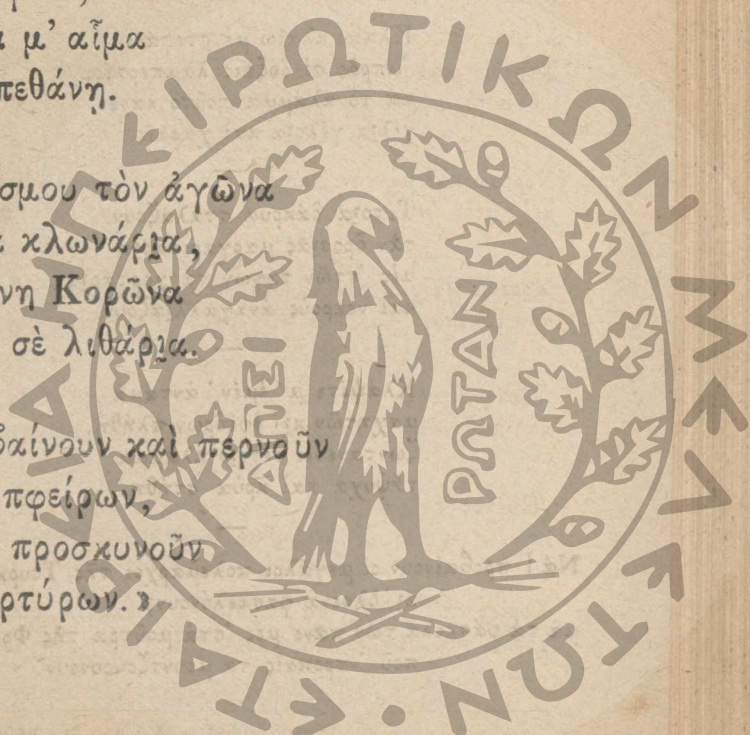
Καὶ τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
τραγουδοῦν τὸν Βασιλῆα.

Καλῶς τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ, καλῶς τὰ χελιδόνια,
μὲς 'στὸ Παλάτι τρέξετε καὶ κτίσετε φωλῆα,
φέρτε μας 'στῆς φτερούγαις σας τὰ περασμένα χρόνια
καὶ γλυκοκελαϊδήσετε 'στὸν Ρῆγα Βασιλῆα.

«Σήκω, καθβάλα τᾶλογο καὶ φόρεσε τὸ Στέμμα,
ποῦ φαίνεται σὰν μάρτυρος ἀκάνθινο στεφάνι,
ποῦ τὸ λευκό σου μέτωπο τὸ πορφυρόνει μ' αἶμα
καὶ τρέχει ποιητῆς λαὸς μαζί του νὰ 'πεθάνη.

«Περνοῦν Κορώναις λαμπεραῖς 'στοῦ κόσμου τὸν ἀγῶνα
καὶ πέφτουν καὶ ξεραίνονται τὰ καρπερὰ κλωνάρια,
περνᾶς καὶ σὺ μὲ τὴν φτωχὴν κι' ἀκάνθινη Κορῶνα
κι' ἐλθαῖς φυτρόνουν 'Αθηνᾶς κι' ἀπάνω σὲ λιθάρι.

«Τέτοιαις Κορώναις σὰν κι' αὐταῖς διαδαίνουν καὶ περνοῦν
μ' ὅλο τὸ φεγγοδόλημα Καισαρικῶν σαπφείρων,
μὰ τὴν 'δική σου, Βασιλῆα, παντοῦ τὴν προσκυνοῦν
γιατ' εἶναι φωτοστέφανος Βασιλικῶν μαρτύρων.»



Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ σπάθην νικητήριον περιπλανῶνται μόνοι των εἰς ἓνα Κοιμητήριον.)

Φ.—Τί Ψυχράβδατο κ' αὐτό... τί χαρρυγὴ γελᾷ
πολεμικῶν ἀγώνων!...
ἔλα μαζί μου, Περικλῆ, καὶ κύτταξε 'ψηλά
τοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων.
Μέση ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνδρὸς τῆς

Μίσα 'στὰ μάτι κῦττα τους χωρίς νὰ τοὺς 'ντραπῆς,
'στὰ μνήματά των κάθισε τραγοῦδι νὰ τοὺς 'πῆς,
μὴν περιβλέπης σὰν χαζός, μὴ χάσκης σὰν τὸν 'βλάκκα,
ρῶνε μὲ κόλλυβα χρυσὰ τοῦ τάφου των τὴν πλάκα,
πάρε τὴν λύραν τὴν χρυσὴν Ἀπολλωνος εὐκόμου,
στεφάνωσε μ' ἑλῆας κλαδί τοὺς δρό σου τοὺς κροτάφους,
καὶ τὸ σπαθί σου σταύρωσε μαζί μὲ τὸ 'δικό μου
ἐκτετασμένα μνήματα, σὲ ξεχασμένους τάφους.

Ναί τοὺς βλέπω, Φασκυλῆ,
ἐμπροστά μας νὰ πηδοῦν,
ἔρχονται πολλοὶ πολλοὶ
μέ λαχτάρα νὰ μάς 'δοῦν.

Νά! τριγύρω φορεσιαῖς,
νά σπαθιά κι' ἄρματωσιαῖς,
ποῦ 'στὸν ἥλιο μέσ' ἀστράφτουν
καὶ τὰ στήθεϊα μας ἀνάφτουν.

Νάτους νάτους... μᾶς σιμόνουν,
δαμασκιὰ σπαθιά μᾶς δίνουν,
κι' ὅπως πρὶν δὲν μᾶς μουντζόδουν
καὶ σὰν πρῶτα δὲν μᾶς φτύνουν.

Τοὺς προμάχους τοὺς πατέρας
ἀσπροπρόσωπος κυττω,
δίνω μὲ καὶ ἑστὸς αἰθέρας
μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῶν πετῶ.

Κλαίω κλαίω με στεφάνι
 ἔμπρὸς σέ δόξαις λαμπεραῖς,
 μὰ τὸ κλάμμα τοῦτο κάνει
 χίλια γέλοια καὶ χαρὰς.

Τέτοια δάκρυα σταλάζουν
 σὰν ὀροσιᾶς μαργαριτάρια
 μὲς ὅτ' ὧν τάφων τὰ χορτάρια
 καὶ νεκροὺς ἀναγαλλιάζουν.

Κλάψετε μ' ἐμὲν ἄντάμα
μαχητῶν κί' ἐφ' ἑδρῶν πλήθη,
ζωντανεύει τέτοιο κλάμμα
τ᾽ ἄσυχχα καὶ κρύα στήθη.

Να! προβαίνουν οἱ μεγάλοι πολεμάρχοι τῆς Τουρκίας
 καὶ ὁλοένα πασκελόνουν,
 μὰ τὰ φάσκελά των πάνων μὲς ἑστὰ μούτρα τῆς Φραγκιάς,
 ποὺ ἄνθρωποις τὰ μουντζουρούν.

Φτύνουν φτύνουν πολεμάρχαι, ποῦ τοὺς ἔλαμπαναν ἔργα
 μὰ τὸ φτύνειν τῶν πάει ἑστῶν Καίσαρων τῆς Κορώνης
 Φτοῦ φωνάζουν πολεμάρχαι, φτοῦ κι' ἐγὼ μαζί τιν σταῖ
 καὶ τοὺς Καίσαρας οἰκτεῖρα καὶ πατόκορφα τοὺς λούζαι
 Φτοῦ καὶ φτοῦ καὶ κύντρα φτοῦ,
 νὰ κι' ἐκεῖνου, νὰ κι' αὐτοῦ.

Ψυχασάββατο μεγάλο με προγόνους ζωντανούς,
 που βροντοῦν ἀρματωλίκια καὶ κιθάραι ποιητῶν,
 Ψυχασάββατο, ποῦ φθάνουν ὡς ἑστῆς τρίτους οὐρανούς,
 οἱ καπνοὶ τῶν τουφεκιῶν μας κι' οἱ καπνοὶ τῶν θυμιατῶν,
 Ψυχασάββατο μεγάλο, ποῦ πνοὴ ζωῆς σκορπῇ,
 ὁποῦ γίνονται παιδιές τὰ τροπάρια τοῦ παπποῦ.

Ψυχασάββατο μεγάλο· σάν ἡμέρα Πασχαλιᾶς,
 ποῦ γυμνόνει τὸ σπαθὶ του νέος Κόδρος Βασιληᾶς,
 κι' ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης ρίμας νίκης κελαιδεῖ
 'στὸν λεβέντη Βασιληᾶ του καὶ 'στὸ κάθε του παιδί.
 Ψυχασάββατο μεγάλο, ποῦ καθένας ξεφαντόνει,
 κάθε τάφο ποῦ σιμῶσω βλέπω δάφνη νὰ φουντώνη,
 καὶ κοντὰ σὲ τόσους τάφους, ποῦ δὲν ξέχασε κανεὶς,
 ἄλλους τάφους σκάβουν τώρα λεβεντιάς σημερινῆς,
 ποῦ τὸ κόκκινο τὸ χῶμα τὴν ἐσκέπασε τῆς Κρήτης
 καὶ τὸ μνήμα της φωτίζει λαμπερὸς Ἀποσπερίτης.

Ψυχασάββατο μεγάλο,
 ποῦ κι' ἐγὼ σπαθὶ θὰ βάλω
 γιὰ νὰ 'πῶ μὲ τοὺς παππάδες
 «ἴτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων»,
 κι' ὅς γενοῦν Λαμπροὺς λαμπράδες
 τὰ κεριὰ τῶν μνημοσύνων.

Ψυχράσθω, ποῦ θέλεις χίλια τόσα νὰ τοῦ 'πῃ,
 καὶ ἀπὸ μνήματα διαβαίνουν ἄλογα τῆς ἀστραπῆς,
 καὶ πετεινοὺνται πεθαμμένοι σ' τῆς δόχρυσαις τῶν σέλι,
 καὶ χιονάταις φουστάνελας.
 Ψυχράσθω, ποῦ θέλεις χίλια τόσα νὰ τοῦ 'πῃ,
 καὶ ἀπὸ μνήματα διαβαίνουν ἄλογα τῆς ἀστραπῆς,
 καὶ πετεινοὺνται πεθαμμένοι σ' τῆς δόχρυσαις τῶν σέλι,
 καὶ χιονάταις φουστάνελας.

με χιονάταις φουστανέλαις.
 Ψυχασάββατο μεγάλο, πού ξανοίγουν ούρανοι,
 πού τούς νέους ἀνδρείειαι τῶν γερόντων ἡ φωνή,
 πού καί σκέλεθρα κυττάξεις μέ καμάρη λεβεντιάς
 καί γελοῦν καί τὰ κλωάρια τῆς θλιμμένης τῆς ἡμέρας.

Φ. — Ἀκουσέ με, Περικλίτε, πόσα ζήτω ξεφωνίζω,
κῦτταξέ με μέ τί μάτι τοὺς προγόνους ἀτεινίζω.
Δὲν τοὺς τρέμω σάν καί πρῶτα, τοὺς σιμόνω μέ λαχράμ,
ὄχι πιά φτυσιαῖς καί μούντζαις κ' ἄτελειώτη κατάρη.
Εὐλογεῖτ' εὐλογημένοι τάνεπλόγητα παιδιὰ,
στεφανῶστε τάρματά των μέ τὰθάνατα κλαδιὰ,
εὐλογεῖτε τιμημένο τὸ γαλαξίω μας πανί,
δῶστε μας τὸ σάββανό σας φλάμπουρό μας νά γενῇ.

Τὴν θυμᾶσαι, Περικλέτο,
τὴν Ἰδέα τὴν Μεγάλη;...
ποῖός ἐπρόσμενε πῶς φέτο
ζωντανῇ θὰ ξεπροβάλλη;

Πέρσου τὸ Ψυχοσαββάτο
σὰν καὶ τοῦτη τὴν ἡμέρα
'στὴν ἰτιά της ἀποκάτω
τὴν ἐκλάψαμ' ἔδω πέρα.

Μὲ βουβὸ καὶ κρῦο στόμα
ἔγερναμε σὰν κυπαρίσσι,
καὶ ἐνομιζαμε ἐπὶ τὸ χῶμα
πῶς γὰρ πάντα θὰ σαπίσῃ.

Πόσα ἔλεγαμε συχώρια
 γιὰ τὴν κόρη τὴν πανόρητα,
 καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
 ἔπεργελοῦσαν τὴν νεκρή.

Κυττάξέ την ὅμως τώρα
στολισμένη καὶ ἀσπροφόρα.
Σὰν καὶ πρὶν δὲν τὴν σκεπάζουν
τοῦ θανάτου κυπαρίσσια,
καὶ τὰ κάλλη της κυττάζουν
πρὸ μεγάλα καὶ περίσσια.

Ἄγγελος ἐπαναστάτης
εἰς τὸ μνῆμα της καθίζει,
καὶ τὰ τρύπια σάββανά της
ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπίζει.

Κι' ἀντηχοῦν κοιλάδες κι' ὄρη
κι' ἀλαλάζουν ἀπὸ πέρα
'στὸν κρυστάλλινον αἰθέρα :
ἀνᾶσ' εὐλογημένη, κόρη».

Τώρα πιά δὲν τὴν γελοῦν
καὶ οὕτε λένε χωρατὰ,
μὰ σιμὰ τῆς πηλαλῶν
καὶ μὲ τὸς ἄλλαλητὰ
τὴν σηκόνουν ὡς 'στ' ἀστέρια
Βασιλεῖα καὶ κόσμου χέρια.

Ζήτω ζήτω τῆς νεκρῆς μας, τῆς Ἰδίας τῆς Μεγαλῆς,
τρεῖς ἔμπρός της, Περικλέτο, τὸ σπαθί καὶ σὺ νὰ βγάλῃς.
Μὰ κι ἐγὼ πού λῆς ἀκόμη ἦπῃρ τώρα Γκρᾶ τουφέκι
καὶ τεπτίλε τριγυρίζω καὶ κτυπῶ τὸ τουμπελέκι,
ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάζω καὶ σὲ μάμαρα καὶ τοίχους,
ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάζει δίχως μέτρο καὶ με στίχους.
Π.—Ζήτ' τὸ πόλεμος 'στ' ἀλήθεια, καὶ ποὺ χάριν του, σαλιάρη,
σοῦ χαρίζω τὸ στηλιάρι.



Φοῦρκα τοῦ Φασουνλῆ,
ποῦ μόνος του ἔμειν.

καὶ τρώγω τῆς Σαρακοστῆς ἑλθαῖς καὶ ταραμάδες
καὶ κρούω τὴν ἀσπίδα μου μετὰ τὸ μακρὺ μου ὄρου.

Τὸ σπῆτι τὸ Φαληρικό πηγαίνω νὰ φυλάξω,
πηρῶ 'στὰ κεραμίδια τοῦ πολέμου, ν' ἀλαλάξω,
περιφρονῶ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἄλλους τοὺς ἄλλους βλάκας
καὶ γράφω καθε Καίζερ 'στὸ τρίπτυμό μου παπουτίσι,
καὶ ἄπειρα 'στὴν ἐξώπορτα καθίζω σὰν μπασοτάκας
καὶ τρισμακάριος ρουφῶ τὰ νερὰ γιὰ νὰ ἀκούστει.

Βλέπω 'στό τηλεσκόπιο μὲ μάτια γουρλωμένα,
ὅμως βατσέλο τῆς Φρυγιάδας δὲν φαίνεται κανένα.
Μῆτε καράβια 'στό γιγαλὸ, μῆτε φρικταῖς ἀρμαδες,
μῆτε μιὰ πύρην 'πρόβαλε, μῆτε φεργάδας πλώρη,

Μὰ νά ! τῶν Φράγκων 'πρόβλεπαν ἀρμάδες ἀπὸ πέρα,
καὶ γιὰ νὰ μὴ βομβαρδισθῇ τὰ πλήρωτο τὸ σπῆτι
στήνω 'στὰ κεραμίδια τοῦ μιὰ Τούρκικη παντιέρα
κι' ἐπικαλοῦμαι βοηθὸν τὸν ἴσκιό τοῦ Προφήτη.
Πλὴν καὶ τὸ μισοφέγγαρο δὲν ὠφελεῖ καθόλου
καὶ γίνεται τὸ σπῆτι μου σημάδι κάθε στόλου.

'Συχάστε, βρὲ παληόφραγκοι, λυσσάρικα σκυλιὰ,
μὴ θέλετε ν' ἀνοίξετε μὲ τοὺς Ρωμηούς δουλειὰ.
Μπάμ μπουμ ἐκεῖνοι μ' ἀπάντουν κι' ὁ τρόμος μ' ἀλαλιάζει,
πέφτουν ὀβίδες σὰν βροχὴ, μυδράλια σὰν χαλάζι,
καὶ μὲς σ' ἐκείναις τῆς βρονταῖς καὶ τῆς τρελλοπηλάλαις
βάζω τὸ πάπλωμα μπερδὲ νὰ μὴν περνοῦν ἢ μπάλαις.

Σκασμὸς, μωρὴ Τουρκοφραγκιά, ποῦ νὰ μὴ 'δῆς χαῖρι,
λυπήσου τὸν φυγόδικο καὶ δόλιο νοικοκύρη.
Σφενδόνιζε τοὺς μύδρους σου κατὰ τὸν Παρθενῶνα
κι' ὀλόρθη μὴν ἀφήσετε μὴδὲ μισὴ κολῶνα...
πρὸς τοῦτον διευθύνετε τῶν στόλων τὰ πυρὰ
νὰ κάνη κι' ὁ βομβαρδισμὸς φιγοῦρα μιὰ φορὰ.

'Ελάτε βομβαρδίστε μας μὲ κολοσσούς τρικρότους
καὶ σὰν τὸν Μπάρακλη κι' ἐμᾶς πιάστε μας αἰχμαλώτους.
'Εμπρός, μωρὲ κανάγηδες καὶ τῆς φακῆς νταῖδες,
σύρτε μας χειροπόδαρα δεμένους μ' ἄλυσσιδες
ἐμπρός 'στὸν Τουρκο-Καίζερ, ἴσως νὰ ξεθυμάνη
κι' ἀπὸ τὸ κρέας τῶν Ρωμηῶν λουκάνικα νὰ κάνη.

Τί προσμένετε ;... κτυπάτε,
τὰ μυδράλια σας σκορπάτε,
'στὸ καθένα σας μυδράλι
δὲν θὰ σκύψω τὸ κεφάλι.

Ρίχτε, Φράγκοι, ρίχτε κι' ἄλλο
γιὰ νὰ τὸ περιφρονήσω,
τὸ παπούτσι μου θὰ βγάλω
καὶ μ' αὐτὸ θὰ τὸ κτυπήσω.

Νάτους νάτους... φθάνουν τώρα
σὲ φρικτὰ θωρακοφόρα
τῆς Φραγκιάς οἱ Ταμερλάνοι
μὲ Σταυροὺς καὶ μὲ Βαγγέλια,
ποῦ τοὺς βλέπουν κι' οἱ Σουλτάνοι
καὶ ξεραίνονται 'στὰ γέλοια.

Νέοι Πέρσαι, νέοι Μῆδοι
θὰ μᾶς κάνουν τάλαιγιό,
καὶ μήτ' ἔνα κεραμίδι
δὲν θ' ἀφήσουνε σπητιοῦ.

Νά ! ... πλακόνουν ἀπὸ πέρα
τῆς Εὐρώπης οἱ σφαγῆς,
μὲ καπνοὺς θολόν' ἢ σφαῖρα,
τὰ καλούπια σποῦν τῆς γῆς.

Μπάμ καὶ μπουμ !... βροντὴ καὶ κτύπος
κάθε Φράγκου λυσσασμένου,

μπόμπαις 'γέμισε κι' ὁ κῆπος
τοῦ σπητιοῦ τοῦ χρεωμένου.

'Λύσσαξαν μ' ἐμέν' ἀλήθεια
τῆς Εὐρώπης τὰ σκυλιὰ,
πᾶν γεράνια, κολοκύθια,
κι' ἡ γνωστὴ τρανταφυλλιά.

Πᾶνε καὶ περικοκλάδες
καὶ κολοκυθοκορφάδες,
δὲν ἀπέμεινε καμμιά,
τώρα ξέρα κι' ἐρημιὰ.

'Ἦλθαν νὰ μοῦ 'μποῦν 'στὴ μύτη
καὶ κτυποῦν τ' ἀρχοντικό μου,
θὰ μοῦ ρίξουνε τὸ σπῆτι
καὶ δὲν εἶναι καὶ 'δικό μου.

Μὴ μοῦ φέρετε μπελάδες,
φύγετε σὰς λέω 'πίσω,
εἶδεμὴ μὲ φασουλάδες
θὰ σὰς ἀντιβομβαρδίσω.

Λέν πολλοὶ κατὰ τὸ Κάστρο
πῶς ἡμέρα μεσημέρι
'φάνηκε τῆς Νίκης ἄστρο,
ποῦ τὸ δείχνει κάθε χέρι.

Πρὸς αὐτὸ κι' ἐγὼ τὰ μάτια
τὰ καρφόνω νύκτα 'μέρα...
σύρτε, Φράγκοι, 'στὰ κομμάτια
καὶ σικτίρ ἀπὸ 'δῶ πέρα.

Μὰ δὲν ἀκοῦν τὰ λόγια μου καὶ βομβαρδίζουν πάλι,
τοὺς ἐξορκίζω 'στόνομα τῆς Φραγκικῆς ἀνδρείας,
ὅποταν ἔνα φοβερό τῶν Γερμανῶν μυδράλι
πέφτει καὶ σκάζει βροντερὰ μὲς 'στὸ χωνὶ τῆς χρεῖας.

Ὅποιον μέγα τρόπαιον !... τί θράμβος τρανός !...
γιὰ τοῦτ' ὁ μεγαλομανὴς κομπάζει Γερμανός
κι' ἡ δόξα μεγαλύνεται τοῦ κραταιοῦ τοῦ κράτους,
ὅταν δευτέρω μπαλά
γκρεμίζει τοῦ μεγάρου μου τοὺς δρόμους ἀποπάτους
καὶ μὴ 'ρωτᾶτε τὰλλα.

Ἡ πῶσις ἢ τρομακτικὴ τοιοῦτων ἀποπάτων
ἀφίγει 'στὴν ὑψηλὴν ἐντύπωσιν βαθεῖαν,
τὸ δὲ περιεχόμενον — ὁ θαῦμα τῶν θαυμάτων —
'στὰ μούτρα τῶν βομβαρδιστῶν πηγαίνει κατ' εὐθείαν.